

אכילתו, **עד שיפגל בשתייהן** [היינו בשתי החלות] **בכזית**, ואפילו אם רק בצירוף מחשבת פיגול של שניהם יש כאן מחשבה על כזית הרי שתייהן פיגול.

ומדייקת הגמרא, משמע, דווקא אם פיגל **בשתייהן אין**, בזה חל פיגול בכולם, **אבל אם חישב באחת מהן לא**.

ומוכיחה הגמרא: ברייתא זו בשיטת מי היא אמורה? **אילימא רבנן**, זה אינו, שהרי לשיטתם אפילו אם חישב באחת מהן נמי חל פיגול. **אלא פשיטא רבי יוסי** היא.

ומעתה, לגבי שתי ירכות, **אי אמרת בשלמא** מאחר ושתייהן באות מזבח אחד, הרי חד **גופא הוא**, ואם פיגל באחת מהן נתפגלה גם השניה, **משום הכי** ניתן לומר שבשתי חלות שפיגל בשתייהן בכזית **מצטרף**. כי אף על גב

שמאל⁽¹⁴⁾ [והוא הדין בחלקים אחרים של הבהמה]. **מאי טעמא, אי בעית אימא סברא** היא **ואי בעית אימא** למדנו זאת מקרא.

אי בעית אימא סברא: לא עדיפא מחשבה של פיגול **ממעשה הטומאה**, שהרי אילו **איטמי חד אבר** של קרבן באופן שאינו מחובר לבשר אלא פרש ממנו מי **אטמי ליה כוליה קרבן?** ! והוא הדין לענין פיגול, אין המחשבה באבר אחד מפגלת לכל הקרבן.

אי בעית אימא, קרא: נאמר באכילת פיגול, **"והנפש האוכלת ממנו עונה תשא"** [ויקרא ז] — משמע דווקא **ממנו** — מהאבר שפיגל בו **ולא מחבירו**.

איתיביה רב נחמן לרב חונא ממה ששינונו בברייתא: **לעולם אין בו** — בלחם שלא חישב עליו מחשבת פיגול — **חיוב כרת על**

ומכל מקום הקטרתן היא בתורת קרבן פיגול. ולפי זה יש לומר כי הטעם שנפסל גם הסדר השני הוא משום שהקרכת הקרבן שלו נעשה בפיגול. אלא שלענין הלחם אין לומר כן כיון שהלחם שנתפגל אינו מפגל את הכבשים. ואמנם נפסלו הכבשים מחמת פסול הלחם שהרי מעכבים הם זה את זה אבל מכל מקום אין תורת פיגול עליהם.

14. כתב בכחבי הגרי"ז, כי הוא הדין אם חישב באבר אחד לאכול כזית מסויים ממנו חוץ לזמנו, שלא נתפגל אלא אותו כזית שחישב עליו. ואף על פי שהגמרא בהמשך מדמה את ענין הפיגול לטומאה, ואם נטמא כזית מן האבר נטמא כולו, היינו משום שיש כאן נגיעה בחלק הטמא המטמאת את כולו, אבל לגבי פיגול שלא חישב אלא בכזית זה, אין לחלק בזה בין מחובר לשאינו מחובר. אמנם, אם לא חישב על כזית

בפרשה אבל דין הפסול עוסק בכל הזבח ולכן חל פסול בכולו.

ובכתבי הגרי"ז כתב עוד, כי מאחר והראשונה נתפגלה הרי שחסרה אחת מן החלות ולכך נפסלה השניה שאין זו כשרה בלא זו. עוד ביאר שהרי טעמו של רבי יוסי מבואר בגמרא [יד ב] שהוא משום שהכתוב עשן לחלות כגוף אחד במה שמעכבות זו את זו ואין זו כשרה בלא זו, והכתוב עשן כשני גופים במה שכל אחת נילושת ונאפית בפני עצמה, ומשום כך אם עירבן במחשבתו נידונות כגוף אחד ואם לא עירבן אלא חישב רק על אחת מהן לא נתפגלה חבירתה חבירתה. ודבר זה לא נאמר אלא לענין פיגול אבל לענין פסול לעולם חשבות הן כגוף אחד ונפסלת האחת מחמת המחשבה בחבירתה. עוד כתב, כשחישב בעת הקטרת הבזיכים על אחד מן הסדרים, נתפגלו אף הבזיכים אלא שאין עליהם חיוב כרת מחמת היותם המתיר עצמו,